

Kvinder kommer sejlene over Fjorden og lægger til ved Strandens store Sten, hvorfra Mændene bærer Kvinderne i Land paa deres Arme. Tavse stiger de op paa Kirkegaarden og staar længe aldeles ubevægelige omkring Graven, hensunkne i Bøn.

Det er Emanuels gamle Venner ovre fra Sandinge Leje, der nu efter hans Død vier ham en formelig Tilbedelse. De har dannet et eget Samfund derovre, en Sekt, der gaar fuldstændig op i at leve i Mindet om hans Liv og Gerning. „Guds Lam“ kalder de sig, og efter Sigende skal de allerede have vundet en ikke ringe Udbredelse. De lever Alle stille og fredsommeligt, idet de ydmygt stræber efter at blive Emanuel lig i alle hans Fuldkommenheder, i Mildhed, Alvor og Verdens Forsagelse. Hver Søndag Eftermiddag forsamles de til Møder for at tale sammen om ham, opbygges af hans Ord og lytte til Fortællinger om hans underfulde Liv. Og mindst én Gang om Aaret gør de — i Ensomhed eller i Følge — en Valfart til hans Grav.

Om hans Fødsel og Opvækst skal der allerede gaa mange mærkelige Sagn. Saaledes fortælles der, at hans fromme Moder, mens hun bar ham under Hjærtet, en Nat i en Drøm følte Guds Hænder lægge sig velsignende paa hendes Hoved.